

Fluwelen Vleugels

Fluwelen Vleugels

Nikki Peeters

Schrijver: Nikki Peeters
Coverontwerp: Germancreative
ISBN: 9789403803906
© Nikki Peeters
©Books by Candlelight

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Intro

Aurelie hield haar hoofd vast, starend naar de inhoud van haar maag op de grond. Dit was absoluut niet goed. Een uur geleden leek het een goed idee om met haar ‘vrienden’ het weekend in te luiden aan de schoolpoort. Zo graag wilde ze haar leven even vergeten. Uit hun jassen waren flessen wodka en whisky opgedoken. Dranken die ze voorheen nog niet kende en meer dan ooit wilde ze dat het zo gebleven was. Het had haar enkel een paar slokjes wodka gekost, en een halve fles whisky uitgegoten over haar kleren, om tot dat besef te komen.

Het gelach naast haar stierf weg, was er niemand die haar wilde helpen dan? De vluchtigheid van hun zogenaamde vriendschap stak. Ze duwde zichzelf omhoog. Maar de wereld draaide om haar heen en een nieuwe golf van misselijkheid overviel haar. Kokhalzend liet ze zichzelf weer zakken. Geen idee hoe lang ze daar gezeten had, maar lang genoeg om door te dringen dat ze hieruit niet ging kunnen ontsnappen zonder problemen.

Niet ver van haar vandaan stopte een auto. Iemand in een blauw uniform stapte op haar toe. Hij knielde voor haar neer. Beschaamd schermde ze haar gezicht af, maar dat deed het probleem niet verdwijnen. Behulpzaam trok hij haar recht en plaatste haar op de achterbank. Een zak werd in haar handen geduwd.

‘Ik ben zo een idioot,’ mompelde ze.

‘Een beetje,’ zei de agent half serieus.

‘Ben ik gearresteerd?’ Vermoeid leunde ze met haar hoofd tegen de achterbank. Niet in staat om haar ogen te openen.

‘Nee, maar we nemen je wel mee.’

‘Er is geen enkele mogelijkheid om mijn ouders hierbuiten te laten, hé?’

‘Nee, wij hebben het plezier om ze te mogen bellen en jij om het hen uit te leggen,’ zei de agent vrolijk.

‘Geweldig,’ lachte ze bitter. Kon het nog erger worden?

Hoofdstuk 1

Twijfelend keek ze naar de ijzeren spijlen waarachter een hiërarchische microwereld verscholen lag. Vergeten blaadjes dartelden in de wind over het lege, grote, stenen plein. Morgen zou het vergeven zijn van scholieren en hun smerige roddels. Sint-Maarten, de school waar niemand wilde zijn, maar waar je eindigde als je nergens anders meer welkom was. En dat had ze allemaal te danken aan zichzelf.

Een auto reed het schoolplein af en stopte voor de metalen tralies. Een jonge man stapte uit en opende de poort. Nieuwsgierig observeerde ze hem. Hij was groot, breedgeschouderd en droeg een jogging. Ze haalde haar neus op. Negen kansen op de tien dat hij een L.O.-leerkracht was. Even leek het alsof hij haar gedachten kon horen en draaide zijn hoofd haar richting uit. Betrapt dat ze hem aan het begluren was geweest, duwde ze zich van de grond af en fietste traag verder. Niet veel later reed de donkere auto haar voorbij. Een vleugje Rammstein drong haar oren in en even gleed een glimlach over haar gezicht. Ze stelde haar mening bij en hij kreeg wat krediet.

Na een twintigtal minuten fietste ze doorheen een lange tunnel van overhangende hagen en hield ze halt aan het pas gerenoveerde huis van haar vader. Een witte, strakke opeenstapeling van kubussen met een achterwand die enkel uit glas bestond. Haar vaders Porsche stond naast de blinkend witte Mercedes van haar stiefmoeder en inwendig kreunde ze.

Geen kans dat ze stiekem naar boven zou kunnen glippen. Dat mens was een bloedhond. De klik van de deur viel samen met de roep: ‘Aurelie!’ Gefrustreerd gooide ze haar hoofd in haar nek en slofte naar de woonkamer.

Met haar armen over elkaar bleef ze aan de rand van het salon staan. Haar vader en zijn vrouw zaten in de zetel en keken op. ‘Vanavond is er een feest ter ere van het 100-jarig bestaan van Leo’s bedrijf. Je kleding ligt al klaar op je bed,’ zei Marianne, haar stiefmoeder.

‘Jullie beseffen dat ik morgen mijn eerste dag school heb. Toch?’

‘Wat heeft dat met het feest te maken?’ vroeg ze verward.

‘Dat ik op tijd wil gaan slapen?’

‘Voor iemand wiens licht nooit voor twaalf uur uitgaat lijkt me dat eenodeloze opmerking.’

‘Maar ik lig al wel in bed en daarbij ken ik die mensen amper. Wat moet ik daar gaan doen? Buiten een glimlachende muurdecoratie spelen?’

‘We zijn een familie, Aurelie. We komen dus ook zo buiten.’ Haar vaders kordate stem deed haar naar hem kijken. Zijn glanzend, blond haar was nog steeds dik genoeg om elke veertiger jaloers te maken en zijn grijze ogen smeekten haar om geen drama te maken. Ze kneep haar lippen tot een fijne lijn en keek hem veel betekenend aan.

‘We zullen het niet te laat maken,’ beloofde hij toegeeflijk, ‘maar ga je nu klaarmaken.’

Ze draaide zich om en bij het verlaten van de kamer hoorde ze Marianne tegen haar vader praten.

‘Je dochter hoort naar onze wil te plooiën en niet andersom.’ De stilte waar hij de kans had om Aurelie te verdedigen, stak als een dolk door haar hart.

Gruwelend keek ze naar de roze cocktailjurk. *No way* dat ze dat ging dragen. Zelfs Barbie durfde daar niet mee op straat komen. Kwaad rukte ze het kleed van haar bed en stormde naar beneden.

‘Er is geen haar op mijn hoofd dat eraan denkt om dit aan te doen!’ De tule en ruches vlogen alle kanten op toen ze het op de salontafel gooide. Niet onder de indruk keek Marianne haar aan.

‘Dit kleedje is voor het kind dat je bent. Als jij je als een volwassene leert gedragen zal ik ook kleding kopen die daar aan voldoet.’

‘Ik weiger om deze roze suikerspin te gaan dragen. Hier wil ik zelfs dood niet in gevonden worden.’

‘Waarom moet je altijd alles zo overdrijven?’ Marianne stond recht, nam het kleedje op en ging naast Aurelie staan. ‘Patrick zeg eens iets?’ Ze hield Aurelie het kleedje voor.

Aarzelend keek Patrick naar de twee vrouwen in zijn leven. ‘Je hebt het kleedje geweldig gekozen lieverd, maar denk je ook niet dat ze misschien wat oud geworden is voor roze?’

Geschokt keek Marianne hem aan. ‘Het is de mode!’ Ze gooide het kleedje naar Aurelies vader toe en liep de hal in.

Spijtig nam hij de stof op zijn schoot en streek de plooiën glad. ‘Marianne heeft het vandaag nogal moeilijk. Wil je haar niet gewoon gelukkig maken en het kleedje aandoen?’

‘Ik moet altijd inbinden en toegeven. Ik ben ook een mens met een mening en verlangens!’

‘Dat weet ik wel,’ zuchtte hij. ‘Er gaat geen dag voorbij dat je me daar niet aan herinnert.’

Ze griste het kleed uit zijn handen en liep naar haar kamer.

Met haar rug op het bed staarde ze naar het plafond. Beneden kon ze Marianne ruzie horen maken met haar vader. Een ruzie waar zij hoogstwaarschijnlijk het onderwerp van was.

Misnoegd keek ze nogmaals naar het kleedje, maar deed haar kleding uit om zich daarna te omhullen met de roze wolk. Ze moest wel goed gek zijn, maar uit ondervinding wist ze dat haar been stijfhouden alleen nog meer drama met zich meebracht.

Twijfelachtig staarde ze in de spiegel. Het roze was lachwekkend. Ze leek wel een grote suikerspin. Hoewel ze moest toegeven dat de kleur mooi bij haar blonde haren paste. Een feit dat ze nooit aan Marianne zou opbiechten. Knarsetandend nam ze haar tasje en liep haar kamer uit.

‘Patrick! Marianne! Wat leuk dat jullie er zijn!’ De gastvrouw ontving hen hartelijk en wees hen de weg. Zelf werd Aurelie compleet genegeerd, maar dat was ze wel gewend ondertussen. Ze probeerde zich zo ongezien mogelijk naar de donkere hoek van de tuin te verplaatsen. Daar aangekomen liet ze zich op het bankje zakken en keek rond zich heen. Ze moest het de organisator nageven. Het feest was tot in de puntjes verzorgd. Het thema was wit en groen met de natuur er

doorheen verweven. Ietwat ironisch als je bedacht dat het om een betonbedrijf ging.

Niet ver van haar vandaan zag ze enkele leeftijdsgenoten staan. Zij leken zich wel thuis te voelen en genoten duidelijk van de avond. Een steek van jaloezie ging door haar heen. Waarom kon zij ook niet zo zijn? Zo open, zo goedlachs, zo... mooi? Ze besloot dat ze genoeg rondgekeken had en nam het kleine boekje dat ze meegesmokkeld had uit haar tasje. Een tijdlang staaarde ze naar de woorden op het blad, maar het luidruchtig groepje jongeren bleef haar aandacht trekken. Ze gaf het op, stond recht en wandelde naar de drankjes. Die stonden helaas achter het groepje tieners. Glimlachend passeerde ze hen en bleef met haar rug naar hen toe aan de tafel staan. De stilte achter haar was oorverdovend. Moedeloos liet ze haar schouders hangen. Ze wist wat er komen ging. Treuzelend nam ze haar glaasje water en nam er kleine slokjes van. Het gegniffel achter haar was duidelijk voor haar bedoeld. Hoewel ze wenste dat ze voor eeuwig zo kon blijven staan, wist ze dat ze zich om moest draaien en hen onder ogen moest komen. Moedig draaide ze zich op haar hakken om en liep weer in dezelfde richting als waar ze vandaan kwam.

‘Hey, Barbie. Waar is Ken?’

Ze deed wat ze dacht dat het beste was en lachte mee om hun grapje. Iemand begon het deuntje van ‘Barbiegirl’ te zingen en Aurelie versnelde haar pas. Beschaamd plofte ze weer op de bank en sloeg haar boek weer open. Haar wangen gloeiden van vernedering. Ze wilde opgeslokt worden in de wereld van haar boek. Het maakte haar niet uit waar dat was, zolang het maar weg was van het groepje pubers. Het hele

liedje passeerde de revue en op het einde sloeg ze haar ogen op en keek recht in het gezicht van één van de meisjes, die haar vals toelachte.

Aurelie stond op en liep de tuin uit. Ze ging naar huis.

‘Waarom moet je ons altijd zo voor schut zetten!’
Marianne ijsbeerde doorheen Aurelies kamer.

‘Jullie hadden nog eens niet door dat ik weg was,’ wierp Aurelie tegen.

‘We hebben ons rot gezocht!’ Mariannes gezicht kreeg altijd een ongezonde kleur paars als ze overstuur was, een beetje aubergine-achtig.

‘Alsof ik dat ook maar een seconde zou geloven. Ik ben al twee uur thuis en dat nadat ik een uur naar huis moest wandelen. Het kan jullie gewoon geen reet schelen wat er met mij zou gebeuren.’

‘Aurelie!’ Haar vader greep in voor het kon escaleren.

Marianne keek haar woedend aan en wilde iets zeggen, maar slikte haar woorden weer in nadat ze de harde blik van Aurelies vader zag.

‘We gaan slapen. Morgen wordt een drukke dag voor je. Volgende keer als je zoiets van plan bent, zou ik het appreciëren dat je ons iets laat weten.’ Haar vader porde Marianne in de arm en sloot de deur.

Aurelie ging op haar bed liggen, drukte haar gezicht in het kussen en gilte. God, ze haatte het hier.

Hoofdstuk 2

Twijfelend keek ze naar de stroom jongeren die doorheen de poorten pulseerde. Ze balde haar vuisten in haar zakken om het trillen tegen te gaan. De gedachte dat ze niet de enige nieuwe kon zijn in haar jaar bracht haar een soort van troost. Na een laatste diepe zucht gooide ze zich tussen de leerlingen in en volgde hen naar het plein. Overal rondom zich heen zag ze groepjes vormen en een gevoel van eenzaamheid overspoelde haar. Ze gleed naar de zijkant van het gebouw en observeerde de massa. Ondanks het feit dat ze hier niemand kende, was het patroon zoals op elke school. De populaire opvallende types stonden hautain bij elkaar. *Wannabees* omsingelden hen in hun constante honger naar erkenning. De sportievelingen speelden een potje voetbal in het midden van het plein. De nerds stonden reeds klaar met hun boekentassen aan de deur. En Aurelie stond zich net zoals enkele andere onwennige tieners af te vragen wie van hen hun potentiële vrienden zouden kunnen zijn.

Na het gaan van de bel riep een stem alle namen af en werd iedereen ingedeeld in een klas. Een bekend gezicht verscheen voor haar. Ze kon een kreun van frustratie niet onderdrukken. Ze wilde dat ze kon verdwijnen, maar het was ijdele hoop.

‘Dag Barbie,’ klonk het vals. ‘Wat een toeval.’

‘Voor de vrienden is het Aurelie, maar jij mag me Barbie noemen, ja.’ Fijn, foeterde ze zichzelf uit. Ze had net alle mogelijke kansen op een verzoening vergooid.

Het lange zwarte haar van haar rivale zwiepte in haar gezicht, nadat ze zich verongelijkt omdraaide. Als dit de trend van het nieuwe schooljaar was, beloofde het een lang en eenzaam jaar te worden.

De hele dag liep in dezelfde trend verder. Aqua bleek een populaire groep te zijn onder de zesdejaars, zeker als Aurelie in de buurt was. Ze had het gevoel dat ze in een nachtmerrie beland was. Tegen het einde van de dag moest ze hard vechten tegen de drang om in huilen uit te barsten.

Iets dat ze zichzelf pas toestond in de veilige omgeving van haar kamer. Daar liet ze haar emoties volop toe. *Iedereen haat me*, sms'te ze Iris, haar vriendin van op de vorige school. Ze gooide haar gsm opzij en staarde naar de groene takken die langs haar raam streken. Een merel keek nieuwsgierig naar binnen, maar fladderde weer op nadat een piepje van haar gsm de stilte doorbrak.

Da's snel! Zelfs voor jou doen!

Je kent me. Ik breek graag records!

Het komt wel goed. Geef het nog een paar dagen.

Ik mis je. x

Ik mis je ook. Xx

Ze bleef naar de woorden staren tot het scherm zwart werd. Waarom was ze ook weer naar een andere school moeten gaan? Oh juist, een scherpe tong mocht dan een gave zijn als advocaat, maar als student bracht het je alleen maar narigheid. Ze had haar leerkracht wiskunde nooit een bekrompen kleine

dwerg met een Godcomplex mogen noemen en tegen die van L.O. had ze zich misschien ook beter wat ingehouden. Je leerkracht een mislukkeling noemen was nu ook niet bepaald bijster slim. Toch was het gewoon sterker dan zichzelf. De woorden glipten haar mond uit voordat ze bij de gevolgen bleef stilstaan. Maar ze moest eerlijk zijn tegen zichzelf. Dat was niet de reden waarom ze van school gestuurd was. Gepijnigd bij de gedachte alleen al kneep ze haar ogen dicht. Ze wilde er zelfs niet aan denken.

Tegen acht uur liep ze naar beneden. Haar maag grolde en het was verdacht stil beneden. Ze speurde de oprit af, maar niemand was thuis. Ze wachtte tot negen uur en besloot daarna om dan maar zelf iets van eten te voorzien.

‘Mooi,’ mompelde ze kwaad. ‘Hoe was je dag vandaag, lieverd?’ Ze nam een pan en zette die op het fornuis. Er konden maar beter eieren in die kast staan, want anders... ‘Anders wat?’ Sprak ze zichzelf tegen. ‘Het enige dat ik dan doe, is honger lijden. Mijn dag was trouwens geweldig,’ vervolgde ze tegen niemand in het bijzonder. ‘Ik maakte allemaal nieuwe vrienden. Weet je nog dat groepje dat gisteren ook op het feest was? Ze hebben me opgenomen als één van hen. Echt zo fijn om eens ergens bij te horen.’ ‘Wat ben ik blij voor je, lieverd,’ aapte ze haar vaders stem na. ‘Waar is Marianne?’ vroeg ze liefjes. ‘Oh, we zijn tot het besluit gekomen dat jij mijn grootste liefde bent en dat zij daar niet aan kan tippen. Het zal terug onder ons tweetjes zijn, aapje.’ Haar stem klonk schor nadat ze de woorden uitsprak waar ze zo hevig naar verlangde. Soms waren de denkbeeldige gesprekken die ze voerde een

verademing voor haar, maar gaven ze ook de pijn van een onbereikbaar droombeeld.

Om elf uur hoorde ze haar vaders auto voor de deur stoppen en de voordeur opengaan. Niet veel later klonk het geklap van keukenkastjes die opengesmeten werden en gestamp op de trap.

‘Is het nu werkelijk zo moeilijk voor haar om haar rommel op te ruimen?’ De stem van Marianne klonk dichtbij haar deur. ‘Het is hier godverdomme geen hotel en ik ben haar meid niet.’

Aurelie had haar pan en bord laten staan. Een stil protest voor het avondeten dat ze zelf had moeten voorzien. In de zinloze hoop dat ze tot het besef zouden komen dat ze haar vergeten waren. Wat ze nu bereikt had, was het tegenovergestelde. Bovenop verlaten voelde ze zich nu ook nog eens lui en incompetent. Ze draaide zich om in haar bed en sloot haar ogen.

‘Zo, jij bent dus Barbie.’ Grijnzend kwam er een groepje op haar af. Het waren duidelijk de buitenbeentjes van de school.

‘Ja, hoezo. Heb je Ken gevonden?’ vroeg ze moedig.

Gelach steeg op uit het kleine groepje.

‘Nee, we hebben je Ken niet gevonden. Maar als ik die trut van een Jasmijn goed genoeg ken, zal zij Ken van je afpakken als je hem gevonden hebt.’

Deze keer brak er een echte glimlach op Aurelies gezicht door.

Het meisje ging nu voor haar staan en stak haar hand uit. ‘Hoi, ik ben Linde.’ Ze wees naar de jongen achter zich. Zijn

zwarte haar hing sluik voor zijn ogen. ‘Bjorn.’ En daarna wees ze naar het duo dat sterk op elkaar leek. ‘Die twee zijn Maya en Tom, een eeneiige tweeling.’ Hun witte haar stond sterk in contrast met hun gothic kledij. ‘Jij bent Aurelie. Ja, toch?’ Aurelie knikte. ‘Je ziet er wel uit alsof je wat vrienden kunt gebruiken en toevallig hebben wij een plekje vrij. Ja toch, jongens?’

Argwanend bekeek ze hen nu. ‘Waarom zou ik jullie geloven. Misschien is dit weer één of andere truc.’

Linde haalde haar schouders op. ‘We weten allemaal hoe het voelt om nieuw te zijn op een school en daarnaast nog eens onpopulair te zijn ook. Niemand verdient dat kutgevoel. Tenzij je een Jasmijn bent. Dan verdien je een eersteklas rit naar de hel.’

‘Wat heeft ze je aangedaan dat je haar zo hard haat?’ vroeg Aurelie geamuseerd.

‘Dat vertel ik je later nog wel eens. Dat is een verhaal voor een vijfde date ofzo.’

Grinnikend schoof ze haar tas opzij zodat de rest mee op de bank kwam zitten. Voor het eerst sinds lange tijd voelde ze een sprankje hoop.

Hoofdstuk 3

Het was de tweede week van het nieuwe schooljaar en het groepje had afgesproken om naar Lindes broer te gaan in zijn konijnenkot. De naam was blijkbaar een binnenpretje voor de kenners, want als Aurelie er naar vroeg begon iedereen te lachen. Waarna ze als antwoord kreeg dat het vanzelf wel duidelijk zou worden. Aurelies vader en Marianne waren dat weekend weg, dus ze had het huis voor zich alleen en niemand die haar een uur oplegde. Ze kon dus gaan en staan waar ze wilde.

‘Ben je er klaar voor?’ Een arm werd om haar schouders gelegd en Bjorn grijnsde zijn tanden bloot.

‘Ik heb geen idee wat ik kan verwachten, maar ik denk het wel?’ Hun enthousiasme werkte averechts op Aurelie en in zekere zin was ze zelfs op haar hoede.

Ze namen haar mee naar een achtergelegen chalet in de bossen op tien minuten fietsen van het dorp. De stenen rijhuisjes maakten plaats voor residentiële woningen en ook die maakten uiteindelijk plaats voor bosachtige percelen en kleine houten chalets. Bij het laatste in de rij, voor de weg overging in bos, bleven ze staan. Muziek kwam hen tegemoet en een aantal fietsen stonden tegen de dichtstbijzijnde boom gegooid. Onder een afdak zaten enkele ouder uitziende studenten onder het genot van wat bier te trekken van een gigantische joint. Linde

gooide als eerste haar fiets tegen de rest aan en draaide zich om naar Aurelie.

‘Zet je fiets maar bij de mijne.’ Daarna nam ze Aurelie bij de hand en liep samen met haar naar het houten huisje. ‘Het bier kan je hier onder het afdakje vinden. Goed zien dat het dopje vastzit als je het er uit neemt. Geen idee wat die nozems met die lege flesjes doen.’

De tweeling nam een biertje en plofte neer tussen de aanwezigen. Maya nam een grote teug van de joint en gaf hem aan haar broer door. Bjorn verdween in de chalet. Linde leek geen aanstalten te maken om haar verder rond te leiden en vragend wees ze naar de deur van de chalet. ‘Wat is er binnen?’

‘Niks bijzonders.’ Luid gelach dat over ging in een gil leek niet bepaald op niks bijzonders. Linde zag haar gezicht. ‘Vertrouw me als ik zeg dat je daar nog niet naar binnen wilt.’

‘Das ook voor de vijfde date?’

Linde grijnsde. ‘Ik denk zelfs de tiende date.’

Aurelie trok haar wenkbrauwen op. ‘Dat moet dan wel heel speciaal zijn.’ De nieuwsgierigheid brandde in haar, maar ze wilde de vrienden die ze nu had niet kwijtspelen. Dus braaf ging ze bij de tweeling zitten. De grote joint was ondertussen halverwege en loom gaf één van de jongens hem aan haar door. Hoofdschuddend wees ze hem af.

‘Niet flauw zijn.’ Hij lachte. Ze ving een glimp op van een ringetje doorheen zijn tandvlees bovenaan.

‘Wat als ik er ziek van wordt?’ Eigenlijk vond ze dat het ontzettend hard stonk.

‘Je gaat het leuk vinden. Probeer het gewoon.’ Hij hield de peuk nog iets dicht tegen haar gezicht. Onzeker zocht ze de

blik van Linde, maar die was diep in gesprek met iemand naast haar. ‘Linde smooit zelf ook genoeg. Niet zo bang zijn;’ zei hij, alsof hij haar gedachten kon lezen.

Traag bracht ze de peuk naar haar mond en nam een kort trekje. Ze moest er meteen van hoesten. De jongen klopte haar op de rug en nam de peuk weer over. ‘Goed gedaan! Zie je wel? Zo moeilijk was het toch niet?’

Waterig lachte ze trots naar hem. Het viel inderdaad wel mee.

‘Ik ben Tobias trouwens. En jij?’

‘Aurelie, aangenaam.’

‘Aurelie. Hij liet de naam over zijn tong rollen. ‘Mooie naam.’ Hij nam een diepe haal en gaf de peuk nog eens aan haar. Deze keer nam ze een nog kleinere trek waardoor ze niet moest hoesten. Hierna gaf ze hem door. ‘Goed. Voel je het al?’

‘Wat moet ik precies voelen?’ vroeg ze verward.

‘Van alles, maar bij deze zou je normaal gezien gewoon een ontspannen effect moeten ervaren.’

‘Oh,’ zei ze.

Hij leunde achteruit en trok haar mee. ‘Zeg eens Aurelie. Dit is de eerste keer dat ik je hier zie. Hoe komt dat?’ Hun hoofden lagen dicht bij elkaar. Ze kon de gouden stipjes in zijn donkere ogen zien. Een gekke combinatie met zijn engelachtige zwarte krullen.

‘Ik heb Linde twee weken geleden leren kennen op school. Dit is de eerste keer dat ze mij meeneemt. Helaas geen al te spannend verhaal.’

Hij streelde de buitenkant van haar been met zijn duim en een ongekende hitte joeg door haar lichaam. ‘Volgens mij ben

jij wel een spannend meisje.’ Hij was met haar aan het flirten! Het besef sloeg bij haar in als een bom. Hier was ze absoluut niet goed in. Ontredderd zocht ze met haar ogen naar een reddingslijn, maar iedereen was te druk bezig met zichzelf om zich ook maar enigszins druk te maken om Aurelie.

‘Ik heb je ongemakkelijk gemaakt,’ merkte hij op. ‘Sorry, dat was niet mijn bedoeling. Ik wilde juist lief zijn en je op je gemak doen voelen.’

‘Dat is lief van je,’ zei ze schor. ‘Ik ben die aandacht niet gewoon.’ Ze voelde zich loom. Alsof haar lichaam samensmolt in de zetel.

‘Ik vind je leuk,’ zei Tobias.

‘Je kent me net. Ik kan een seriemoordenaar zijn.’

Hij stootte een harde lach uit. Zo hevig dat ze er van schrok. ‘Volgens mij durf je nog geen muis bang te maken, dus dat lijkt me wel goed te zitten.’

Grinnikend leunde ze nu tegen hem aan en legde haar hoofd op zijn schouder. ‘Da’s waar. We kunnen elkaar wel beter leren kennen, dan kan je zelf uitmaken of je beeld klopt,’ zei ze stoutmoedig.

Hij hief zijn hand op en streelde haar gezicht. ‘Dat lijkt me heel erg leuk.’ Een rilling gleed over haar rug. Wat gebeurde er toch met haar. Was dit wat studenten deden met een middelbaar meisje?

Linde was gestopt met praten en keek hun richting uit. Een lichte frons ontsierde haar voorhoofd. ‘Tobias, waar is Meg?’

Aurelie had de kracht niet om haar hoofd weg te trekken en hoorde zijn bromstem door haar eigen lichaam galmen.

‘Wie is Meg?’ antwoordde hij schalks.

De groep lachte. Alleen Linde niet. Aurelie voelde de waarschuwendende blik die voor haar bestemd was, maar ze lag zo goed. Alsof ze golfde op een wolk van dons. Er werd een nieuwe peuk aangestoken en Tobias hield hem voor haar lippen. Deze keer nam ze een diepe teug, die weer uitmondde in een hoestbui. Ze voelde niet meer waar haar lichaam eindigde en de zetel begon. Zelfs Tobias leek wel een deel van haar te zijn. Ze wilde dat dit gevoel nooit meer zou stoppen.

Hoofdstuk 4

Oh, god. Ze wilde dat dit gevoel zou stoppen. De hele kamer draaide rond haar heen en ze knuffelde de emmer in haar bed alsof het haar minnaar was. Waarom had niemand haar tegengehouden? Het begin van de avond kon ze zich nog goed herinneren, maar het einde van de avond kwam in vlagen. Ze had het ontzettend goed met Tobias kunnen vinden, maar had ze hem gekust? Ze had er werkelijk geen idee van.

Het scherm van haar gsm lichtte op. Het was Linde.

Leef je nog?

Waarom heb je me niet tegengehouden?

Hoe moest ik nu weten dat je een maagd bent die nog nooit geblowd had.

Heb ik iets beschamends gedaan? Haar hart bonkte in haar keel en ze zou pas rust vinden als ze een antwoord kreeg op haar vraag.

Wat is beschamend, he?

Ze liet haar hoofd in de emmer zakken, wat had ze gedaan!

Grapje, je hebt niets stouts gedaan. Als je kotsen in het bos niet meerekent.

De opluchting sloeg als een golf door haar heen.

Ik ga nooit meer mee.

Dat zeg je nu. :-p

Ze meende wat ze zei. Boosheid en beschaamdheid vochten om de eerste plek bij haar. Boosheid omdat ze altijd

trots verkondigd had dat ze nog nooit drugs gebruikt had, dat kon ze nu niet meer. Schaamte eerder omdat ze zich als de eerste de beste hoer had gedragen. Wat moest Tobias wel niet van haar denken? Met wat geluk zag ze hem nooit meer terug.

‘Vang!’ Een appel viel in haar handen. Grijnzend nam ze er een hap van, terwijl ze weer in het gras ging liggen. Ze had samen met Linde en het groepje afgesproken in het park om er hun zondagmiddag door te brengen. De zon stond stralend aan de hemel en het leven was goed.

‘Ben je al wat bekomen van gisteren?’ Maya had net een joint gerold en hield hem treiterend voor Aurelies gezicht.

‘Ik heb wel even genoeg gehad.’ Ze nam het flesje water naast haar en nam een slok.

Linde stond recht, ging bij Aurelie zitten en gleed met een veertje over Aurelies gezicht. ‘Wat vond je van Tobias?’

Aurelie draaide haar gezicht naar Linde toe. ‘Hij leek me wel leuk.’

Zorgelijk keek Linde terug. ‘Ik weet niet of hij de jongen is waar je mee verder wilt.’

Aurelie sloeg de hand met het veertje weg. ‘Wat bedoel je? Zover ik weet mag ik zulke dingen toch wel zelf beslissen?’

‘Tuurlijk,’ antwoordde Linde snel. ‘Maar ik hoor gekke dingen over hem en hij is nog maar net single.’

‘Oh, hij is single. Goed om te weten,’ grijnsde Aurelie.

Linde gaf haar een por. ‘Ik meen het. Je moet voor hem oppassen.’

Aurelie kwam recht op haar ellebogen. ‘Linde, na hoe ik me gisteren gedragen heb, wil die jongen mij absoluut niet meer zien hoor.’

Ze had verwacht dat haar grapje Linde weer zou doen lachen, maar die bleef serieus. ‘We zien wel.’

‘Ik beloof je dat ik voorzichtig zal zijn, maar ik denk dat jij je zorgen maakt om niets.’ Ze porde met haar vinger in Lindes dij en probeerde een glimlach te ontlokken. Gelukkig werkte dat en de sfeer werd weer luchtiger. De rest van de middag brachten ze lachend en ontspannen door. Het onderwerp Tobias werd niet meer opgerakeld.

‘Ik heb zo hard een hekel aan zwemmen,’ kreunde Maya. Linde en Aurelie grijnsden naar elkaar. De hele weg naar het zwembad had Maya nog niets anders gedaan dan zagen en klagen over nat haar.

‘Ik vind het eigenlijk wel leuk,’ bekende Aurelie.

‘Ik ook wel,’ viel Linde bij. Ze gleed met haar handen door haar kort haar.

Maya keek hen boos aan. ‘Bij jou is dat normaal. Jij hebt geen last van dat natte haar omdat het kort is en Aurelie... jij strookt niet.’

‘Hey Barbie!’ Een stem onderbrak hen. Tanguy, een jongen van het populaire groepje riep haar over het hoofd van een tiental leerlingen toe. ‘Is je badpak ook roze?’ Een lachsalvo klonk op tussen de leerlingen.

‘Wie zegt dat ik een badpak draag?’ reageerde Aurelie minzaam terug.

‘Ooh,’ riepen een paar dapperen.